

CZILCZER OLGA

Táncban a fa

ringatja ágát, mely mint egy Foucault-inga. Az ág meg az innen láthatatlan madarat. Az ágaközök beüvegezve. A délután berregéssel és violákkal telített. Láthatod, fordul.

A fényképezőgép kattánása persze, hamar megállít forgást, dobbanást, megdönt tudományt.

A hermetikusan záró burkolatok fölszakadtával mind kilehelik lelkük, mely mintha egyetlen anyagból teremtett volna, anya, a locsolónak használt fajanszkancsó, apa, a kismotor.

Szét- és aláhullnak szürkébe kényszerített színeikben. Fölserkennek-e még? Mindenki azt várja, hogy valaki, talán te, talán én, újabb forgásra lódítsa az elnehezült földkoronát.

Fénybogarok a félhomályban

Nem titkolódzom. Nem teszem jeligés takarékkönyvbe fillé-reimet. Ha négy van belőlük, egyszerűen a sarokba gurítom a mindennapra való. A hármat, a kettőt a hátam mögé dobom.

Ha a sarkokat napjával fogyasztom is, ha korgó gyomorral arra várok, hogy egy pénz tán gyökeret ver, kikel, se adom fel. Életelvem az egyenes beszéd. Kitartok nyíltságom mellett, őszinte leszek még ellenséggel is, aki bottal közelít, mintha csak dióim akarná levérni, s mintha csak karjaim szabadítására. Vagy aki a folton folt platánnal téveszt össze, amikor kiterítem elé lapjaimat, meg sem várva az ősziót. Én megmondom, meg én! Odamondom. Abrakadabra. Ettől aztán meghököl. Már nem akarja a javaimat.

Hallga! Fénybogarok motoznak a félhomályban. A terített avarból meg csak olvasni kell.